ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΦΟΛΕΥ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΛΟΧΙΑ

Στὴν αὐλὴ τοῦ στρατιωτικοῦ νοσοκομείου, ὁ ἐπιμελητὴς ἀποτελείωνε τὶς ὁδηγίες ποὺ ἔδινε στὸν Δωράν, τὸν νέο θυρωρό, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ κασκέτο στὸ χέρι, ἄκουγε ὀρθός, στὸ κατῶφλι τοῦ θυρωρείου του.

— Κατάλαβες, δὲν εἶνε ἔτσι ; Κάθε φορὰ ποὺ θὰ φέρνουν εἴτε κανέναν ἄρρωστο εἴτε κανένα πληγωμένο, θὰ εἰδοποιεῖς τὸν λοχία νοσοκόμο τῆς ὑπηρεσίας, ὕστερα θ' ἀνοίγῃς τὴν καγκελόπορτα, κι' ἀφοῦ μπῇ ἡ συνοδεία, θὰ τὴν κλείνῃς καλά. Εὐθὺς κατόπιν, ἐνῶ θὰ μπάζουνε τὸν νοσοφερμένο σ ἠν αἴθουσα Παστέρ, ἀντίκρυ, στὸ ἰσόγειο, θὰ τράχῃς στὴν καμπάνα ποὺ τὸ σκοινί της, κρέμεται ἐκεῖ, κάτου ἀπ' αὐτὸν τὸν θόλο. Ἂν πρόκειται γιὰ ἄνθρωπο ποὺ ζῇ ἀκόμα, θὰ χτυπᾶς μιὰ φορὰ γιὰ νὰ καταβῇ ὁ ἀρχιατρος. Ἂν ὅμως πρόκειται γιὰ νεκρό, τότε θὰ χτυπᾶς δυὸ φορὲς γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν ἱερέα.

Ὁ Παβέν, ὁ νεαρὸς λοχίας—νοσοκόμος, ὁ ὁποῖος ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα στάκοταν κι' ἄκουγε τὶς ὁδηγίες τοῦ ἐπιμελητοῦ στὸ νέο θυρωρό, ἀπομακρύνθηκε τώρα κατσουφιασμένος, κι' ἀηδιασμένος ν' ἀκούῃ ὅλο γι' ἀρρώστειες καὶ γιὰ θανατους. Ἐνα χρόνο τώρα ἔκαμνε τὴν ἀνιαρὴ καὶ μονοτονη ζωὴ τοῦ στρατῶνος καὶ την εἶχε βαρεθῆ. Τὸ χειρότερο ὅμως ἦταν ὅτι ὁ νέος αὐτός, ὁ πλούσιος καὶ χαϊδεμένος, ὁ ὁποῖος στὸ Παρίσι εἶχε ἀρχίσει νὰ γεύεται ὅλες τὶς χαρὲς τοῦ ἔρωτος, στὴ μικρὴ αὐτὴ ἐπαρχιακὴ πόλη ὅπου ἤτανε τώρα βαμμένος, δὲν εὑρισκε τίποτε ποὺ νὰ ζεστάνῃ κάπως τὴ πικρὴ μόνωσή του. Οἱ δρομοι τῆς μικρῆς πόλεως ἐρήμωναν το βρίδυ ἀπὸ πολὺ νωρὶς καὶ ἔτσι ὁ Παβὲν δὲν εἶχε τὴν ἐλπίδα οὔτε μιᾶς ἀπροπτης κἂν περιπέτειας. Ἡ μόνη περιπέτεια ποὺ τοῦχε ποοσθέσει ἀπλῶς μιὰ ἀκόμη πικρία στὶς τόσες ἄλλες του, μιὰ νέα θλίψη στὴν τόσο γεμάτη ἀπὸ θλίψη καὶ ἀνία ζωή του. Θυμόταν ἀκόμη, μὲ ὀνότι εἶχε περάσει καιρος ἀπὸ τότε τὴν μονοτονία του αὐτὴ καὶ τόσο δυσάρεστη περιπέτεια. Ἦταν μιὰ τυχαία συνάντηση ἔξω βράδυ στὸ δρόμο μὲ μιὰ χαρτωμένη ξανθούλα. Ἦταν μιὰ μοδιστρα ἡ ὁποία ἔχοντας ἀγοροσρησει ἐκείνη τὴ βραδιὰ στὸ κατάστημα, ἔγυρ.ζε βιαστικὴ στὴν καμαρούλα της. Ὁ Παβὲν μόλις τὴν εἶχε ἰδεῖ, ἠλεκτρίσθηκε, τὴν παρηκολούθησε λίγο καὶ ὕστερα της μίλησε. Στὴν ἀρχὴ ἐκείνη δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε ἐξακολουθώντας τὸ δρόμο της, ἔξαφνα ὅμως σταμάτησε καὶ τοῦπε θαρρετὰ καὶ περήφανα :

— Κύριε, χάνετε τὸν καιρό σας. Ἡ καρδιά μου εἶνε δοσμένη σὲ ἄλλον καὶ γιὰ τίποτε στὸν κόσμο δὲ θὰ τὸν ἀπατοῦσα. Καὶ τώρα ποὺ τὰ ξερετε ὅλα, ἀφῆστε με ἥσυχη, γιατὶ ἀλλοιῶς δὲ θὰ φοβηθῶ νὰ πάω νὰ τὸ πῶ στὸ λοχαγό σας !

Ἀπὸ καὶ ἡ τὴ βραδειά, εἴτε γιατὶ ἡ νέα ἔπαιρνε ἄλλο δρόμο, εἴτε γιατὶ ἔφευγε νωρὶς ἀπὸ τὸ κατάστημα ὅπου δούλευε, ὁ Παβὲν δὲν τὴν εἶχε ξαναΐδεῖ. Ἀλλ' ἡ ἀνάμνησή της ὄχι μόνον δὲν τὸν ἄφηνε πλέον ἀλλὰ γινότανε καὶ πιὸ τυραννική. Αἰσθανόταν ὅτι ἡ μικρούλα ἐκείνη εἶχε ριζώσει βαθειὰ μὲ στὴν ψυχή του καὶ ὅτι θὰ δυσκολευόταν νὰ τὴν ξεχάσῃ.

***

Ὁ Δωράν ἦταν ἕτοιμος νὰ μπῇ στὸ θυρωρεῖο του σκεπτόμενος τὶς ὁδηγίες ποὺ τοῦδωσε ὁ ἐπιμελητής, ὅταν ἔξαφνα ἀκούσθηκαν ἔξω ἀπὸ τὴν καγκελόπορταν βήματα καὶ φωνές. Ὁ Παβὲν ποὺ δὲν εἶχε ἀπομακρυνθεῖ ἀκόμα καὶ πολὺ ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο στάθηκε ἐπίσης νὰ δῇ τί συμβαίνει. Ὁ θυρωρὸς ἔτρεξε ἐν τῷ μεταξὺ κι' ἄνοιξε.

Ὁ Παβὲν εἶδε τότε πάνω σ' ἕνα πρόχειρο φορεῖο πῶὺ τὸ ἐσήκωναν δυὸ χτίστες, ἕναν νέον ἀξιωματικό, ἕναν ὑπολοχαγὸ τῶν δραγόνων, ὁ ὁποῖος πελιδνός καὶ μὲ μάτια κλειστά, δὲν ἔδινε πιὰ σημεῖα ζωῆς. Συγχρόνως μιὰ γυναίκα πληησίασε στὸ φορεῖο ἔξαλλη, ἄνω κάτω ἀπὸ τὴ λύπη της, κλαίγοντας ἀπελπισμένα. Δάκρυα χοντρὰ ἔσταζαν στὰ μάγουλά της καὶ ἐ ραύλιζε μὲ μια φωνὴ διακεκομμένη ἀπὸ λυγμούς :

— Τὸ δυστύχημα ἔγινε κάτω ἀπὸ τὶς φιλλύρες, στὴν δενδροστοιχία. Ὁ ὑπολοχαγὸς ἔτρεχε μπροστὰ μου πάω στὸ νέο του ἄλογο. Ἀλλὰ τὸ ζῶο τρόμαξε ὅταν βρέθηκε ἔξαφνα μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη σκάλα ποὺ οἱ χτίστες ἔδαζαν τὴν ὥρα ἐκείνη στὸν τοῖχο τοῦ κήπου, λοξοδρόμησε καὶ ὕστερα ἔκανε μια ὁσο ἀπότομη κίνηση ὥστε ὁ καβαλλάρης ἔπεσε καταγῆς. Οἱ χτίστες τὸν εἶδαν, ἔτρεξαν εὐθὺς καὶ τὸν ἔβαλαν σ' ἕνα πρόχειρο φορεῖο. Ὦ πῆτε μου ὅτι δὲ θὰ πεθάνῃ ! Πῆτε μου ὅτι δὲν πέθανε ! Τέτοιες στιγμὲς δὲν κρύβει κανεὶς τὴν ἀλήθεια. Γι' αὐτὸ καὶ σᾶς τὴν λέω : Ὁ ἀξιωματικός αὐτος εἶναι ὁ φίλος μου ! Τὸν λατρεύω, κι' ἂν τὸν χάσω θὰ τρελλαθῶ !...

Ὅλοι ὅσοι τὴν ἄκουγαν ἔνοιωθαν ἀπέραντο καὶ βαθὺ οἶκτο γιὰ τὸν πόνο της. Ὁ Παβὲν ποῦστεκε σιμὰ της, τὴν κύτταξε καλὰ καὶ ἀναγνώρισε σ' αὐτὴν τὴν μικρὴ ξανθὴ μοδιστρούλα ποὺ ἐκείνη τὴ βραδειὰ ἀνταμώθηκε μὲ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ ἀνοιξιάτικο ἀγέρωτο ἀνθρωπάκι ἀπὸ τὴν ἀγάπη τῆς Μοίρας.

Τρελλὴ ἀπὸ πόνο ἡ μοδιστρούλα, πνιγόμενη ἀπὸ τοὺς λυγμοὺς της ψιθύρισε :

— Θ βγῶ εὐθὺς ὁλίς μάθω γιὰ τὴν κατάστασί του... Θέλω νὰ μάθω ! Ἀφῆστε με νὰ μπῶ, σᾶς παρακαλῶ !

— Δὲν μπορῶ.. μοῦ τὸ ἀπαγορεύει ὁ κανονισμός.

Τότε ἡ νέα καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν ντροπή της καὶ νὰ καταπνίξῃ τὴν ὑπερηφάνειά της πλησίασε τὸν Παβέν, τον ὁποῖον ἐπίσης εἶχε ἀναγνωρίσει καὶ τοῦ εἶπε ἐνώνοντας τὰ χέρια της σὲ ἱκεσία :

— Σεῖς, κύριε, λυπηθῆτε με καὶ ἀφῆστε με νὰ μπῶ !

Ὁ Παβὲν ὅμως ἐνθυμούμενος τὴν ἀπειλὴ ποὺ τοῦ εἶχε κάνει ὅταν τῆς μίλησε, φάνηκε ἀνελέητος καὶ τῆς ἀπήντησε ψυχρά :

— Ἀδύνατον ! Ὁ κανονισμός εἶναι κανονισμός. Καὶ ἐπῆγε στὴν αἴθουσα Παστέρ.

Ὁ θυρωρὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ σπρώχνῃ ἐλαφρὰ πρὸς τὴν πόρτα τὴν μοδιστρούλα, ἐνῶ ἐκείνη κλαίγοντας τὸν ρωτοῦσε :

— Ποῖος θὰ μοῦ πῇ ἂν ζῇ ἢ ἂν πέθανε ; Πότε θὰ τὸ μάθω ; Καὶ πῶς ;

— Ἂν ζῇ, τῆς ἐξήγησε ὁ θυρωρός, θὰ χτυπήσω μιὰ φορὰ τὴν καμπάνα γιὰ νὰ εἰδοποιήσω τὸν ἀρχιατρο...

— Καὶ ἂν πέθανε ;

— Ἂν πέθανε, θὰ χτυπήσω δυὸ φορὲς γιὰ νὰρθῇ ὁ παπᾶς.

Ἡ δύστυχη νέα ἐπανελάμβανε τότε τὰ λόγια τοῦ θυρωροῦ γιὰ νὰ ἐντυπωθοῦν καλλίτερα στὴ μνήμη της.

— Γιὰ τὸ γιατρὸ ἕνα χτύπημα, γιὰ τὸν παπᾶ, δύο... Δύο χτυπήματα τῆς καμπάνας ἂν πέθανε !

Καὶ καθὼς ἡ μεγαλη καγγελόπορτα ἔκλεινε μπρός της, ἔννοιωσε τὴν καρδιά της νὰ παγώνῃ, νὰ σπάζῃ, νὰ γίνεται κομμάτια...

***

Μόνη τώρα ἔξω ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο ἡ δυστυχισμένη μικρούλα, πεσμένη τὰ γόνατα ἔχοντας τὸ φλογερό της μέτωπο ἀκουμπισμένο στο σίδερο τῆς πόρτας, περίμενε μὲ ἀπερίγραπτη ἀγωνία τὴν ἀπόφαση τῆς Μοίρας.

Ὁ Παβὲν ξαναβγῆκε σὲ λίγο ἀπὸ τὴν αἴθουσα Παστέρ. Εἶχε πληπάσει τὸν πληγωμένο, τὸν κύτταξε καλὰ-καλὰ καὶ βεβαιωθηκε πὼς δὲν εἶχε τίποτε σοβαρό, πὼς θὰ ζοῦσε...

Ὁ ἰσχυρὸς κλονισμός τῆς πτώσεως τὸν εἶχε βυθίσει ἁπλῶς σὲ μια κατάσταση καταληψίας. Τώρα πειὰ καὶ ἡ ἀνανεωή του εἶχε γίνει κανονική. Δὲν διέτρεχε κανέναν κίνδυνο. Καθὼς ὡς τόσο προχωροῦσε ὁ Παβὲν πρὸς τὸ θυρωρεῖο συλλογιόταν ὅτι σὲ μιὰ ὥρα, καὶ λιγώτερο ἴσως, ὁ ἀξιωματικος θὰταν στὸ πόδι, κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του μοδιστρούλα, ἡ ὁποία θὰ τὸν ἐγέμιζε ἀπὸ τὴ χαρά της, μὲ θερμὰ φιλιά. Στὴ σκέψη αὐτὴ τὸν κατέλαβε κάτι σὰν λύσσα. Ἡ ζήλεια τὸ ξαναφούντωσε μέσα του κι' ὅταν τὸν ρώτησε ὁ θυρωρός τί ἔπρεπε νὰ πῇ στὴν μικρούλα ποὺ περίμενε ἀπ' ἔξω, ἂν ἔπρεπε νὰ χτυπήσῃ μιὰ ἢ δυὸ φορὲς τὴν καμπάνα, ὁ Παβὲν κυριευμένος ἀπ' τὸ πάθος του, διαταλῶν σ ἕνα εἶδος ἐφιάλτου, ἀπάντησε διστακτικά :

— Κύττα νὰ δώξῃς τοὺς χτίστες. Δὲν ἔχουν πιὰ τίποτε νὰ κάμουν ἐδῶ. Καὶ .. χτυπάω ἐγὼ τὴν καμπάνα.

Ἐνῶ ὁ θυρωρὸς ἔτρεχε πρὸς τὴν αἴθουσα Παστέρ, ὁ Παβὲν πῆγε κάτω ἀπ' τὸ σκοτεινὸ θόλο, ἄρπαξε τὸ σκοινὶ τῆς καμπάνας κ' ἔχοντας τὰ μάτια γυρισμένα πρὸς τὴν καγκελόπορτα, ἔξω ἀπ' τὴν ὁποία περίμενε μὲ ἀγωνία ἡ νέα, τράβηξε μὲ δυναμι, μὲ πεῖσμα, μὲ θυμό. Στο πρῶτο χτύπημα τῆς καμπάνας, ἡ μοδιστρούλα ὕψωσε μὲ τρόμο τὸ ὅμορφο, χλωμὸ προσωπάκι της, τὸ πλημμυρισμένο ἀπὸ δάκρυα. Εἶχε τεντώσει τ' αὐτιά της κι' ἀφουκράζ-ταν με λαχτάρα.

Ὁ Παβὲν ἔσκυψε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ τὴν κύτταξε. Εἶδε τὸ πρόσωπό της νὰ ζωηρεύῃ, τα μάτια της νὰ λάμπουν ἀπὸ ἐλπίδα. Ἴσως ἡ καμπάνα νὰ μὴ χτυποῦσε καὶ δεύτερη φορά.

Ἕνα χαμόγελ-, ἀκαθόριστο ἀκόμη, φάνηκε στὰ χείλη της. Τὰ γαλανά της μάτια φωτοβολοῦσαν ἀπὸ χαρὰ ἀπέραντη. Σ' ὅλο της τὸ πρόσ πο εἶχε ζωγραφιστεῖ μ ἀ τά.οια ἐρωτικὴ μάθη, ποὺ ὁ Παβὲν φρένιασε ἀπὸ ζήλεια... Τὸ μῖσος του ἔφτασε σὲ τέτοιο παροξυσμὸ ὥστε ξαναμπῆκε κάτω ἀπὸ τὸν σκοτεινὸ θόλο, ἄρπαξε καὶ πάλι τὸ σκοινί, καὶ μὲ ὅλη τὴ δύ αμη ποὺ τοῦδινε τὸ ἄγριο πάθος του, χτύπησε τὴ καμπ-να καὶ γιὰ δεύτερη φορά, ἀναγγέλοντας θανατο...

Στὸ δεύτερο αὐτὸ χτύπημα, ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, ἀκούστηκε μιὰ σπαραχτικὴ κραυγή. Τα μικρὰ χέρια τῆς μοδιστρούλας, τὰ πιασμένα σφιχτά, νευρικὰ ἀ τ' τὰ κάγκελα, ἐλύθηκαν ἀπότομα. Καὶ ἡ ἄμοιρη ξανθούλα, μὲ πρόσωπο πελιδνό, μὲ μάτια θολά, σωριάστηκε ὁλολύζοντας κάτω !...

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὁ θυρωρὸς ἔβγαινε μὲ τοὺς χτίστες ἀπ τὴν αἴθουσα Παστέρ. Ὅταν ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς μικρούλας ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα, κράζοντας συγχρόνως στὸν Παβέν :

— Τί κάνεις, κὺρ λοχία : Τρελλάθηκες καὶ καλεῖς τὸν παπᾶ ; Ὁ ὑπολοχαγὸς συνῆλθε, μιλεῖ, γελᾶ... Τί θὰ φανταστῇ, ἀκούοντας δυὸ χτυπήματα, ἡ μικρούλα ;

Καὶ ἐνῶ ὁ Παβέν, σιωπηλός, ἀνατριχιάζοντας ὅλος, νοιώθοντας

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ὁ ἰδιοκτήτης ἑνὸς οὐρανοξύστη τῆς Νέας Ὑόρκης, μὲ 56 πατώματα, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ τοποθετήσῃ στὴν κορυφή του ἕνα τεραστιο ρολογι, ποὺ νὰ φαίνεται ἀπὸ πολλὰ μίλλια μακρυά.

— Γιὰ νὰ καταλαβῃ κανεὶς τὸ μέγεθος τοῦ ὡρολογιου αὐτοῦ, ἀρκεῖ νὰ ποῦμε πώς ὁ φροδείκτης του ἔχει μῆκος 7,68 μέτρα, ὁ δὲ λεπτοδεικτης του 6,35 μετρα!...

— Ἡ διαμετρος δὲ τῆς πλάκας τοῦ ὡρολογιου εἶνε 19 1)2 μέτρων!...

— Στὸν ἐπίτροπο τῶν Μπολσεβίκων Τσιτσερίν, συνέβη πρὸ τινος τὸ ἑξῆς χαριτωμένο ἐπεισοδιο:

— Εἶχε παει στη Μασσαλία καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὸ σταθμό, τον ἐπλησίασε ἕνας ζητιανος καὶ τοῦ ἐζήτησε ἐλεημοσύνη.

— Ὁ Τσιτσερίν, ὅμως, δὲν τοῦδωσε τίποτε. Καὶ ὁ ζητιανος μὴ ξέροντας πώς μιλαει σ' ἕνα ἀρχιμπολσεβίκο τοῦ εἶπε θυμωμενος:

— «Ἔννοια σου βρωμοσιτε καὶ ποῦ θὰ μοῦ πᾶς; Σὲ λιγο που θὰ ρθουν οἱ Μπολσεβίκοι δὲ θὰ καλοπεράσης, βεβαια, μαζί τους!...»

— Ὁ Γάλλος δόκτωρ Λαμπὲ ὑπέβαλε στὴν Γαλλικὴ Ἀκαδημία τῆς Ἰατρικῆς μια ἔκθεσί του σχετικὴ μὲ τὴν μέθην στὴν Γαλλία.

— Ἀπ' τὴν ἔκθεσι αὐτὴ μανθάνουμε, πώς κάθε ξένος ἐργάτης πίνει κατὰ μέσον ὅρον ἕξη λίτρες κρασὶ τὴν ἡμέρα!...

— Συνιστῷ, λοιπον, ὁ Γάλλος καθηγητης, στοὺς πατριώτας του... νὰ βαζουν νερὸ στὸ κρασι τους!

— Το Γαλλικο Πανεπιστημιο τῆς Λυῶνος μπορεί νὰ καυχηθῇ ὅτι πρὸ ἡμερων ἔδωκε διπλωμα στο γηραιοτερο φοιτητή του.

— Ὁ γηραιος αὐτὸς φοιτητὴς εἶνε ὁ κ. Λουὶ Ἀντρώ, πρώην βουλευτης, πρῴην διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας καὶ πρῴην πρεσβυς στὴ Μαδρίτη.

— Σὲ ἡλικία 36 ἐτῶν θυμήθηκε ὅτι στὰ νειάτα του σπούδαζε φιλολογια στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Λυῶνος, δὲν εἶχε ὅμως δωσει ἐξετασεις.

— Βρῆκε τότε τὰ χαρτιά του, ἐκάθησε, μελέτησε καὶ πρὸ ὀλιγων ἡμερων ἔδωσε τας ἐξετάσεις του καὶ πηρε το δίπλωμά του.

— Ἀνακαλυφθηκε τωρα τελευταία μια περιεργη ἰδιοτης τοῦ Πύργου τοῦ Ἔϊφελ.

— Δεν τ' ἀρεσει ὁ ἥλιος καὶ... γυρίζει ἀλλοῦ τὸ πρόσωπο του( ), ὅπως ἐχαρακτηριζαν εὐφυεστατα τὴν ἰδιότητα αὐτὴν οἱ Παριζιανοι.

— Ἴδου τι συμβαίνει πραγματικῶς.

— Ὁ Πύργος τοῦ Ἔϊφελ εἶνε, ὡς γνωστόν, μετάλλινος ὅλος. Ὅταν λοιπον, ὁ ἥλιος καιῃ δυνατα το μεταλλο διαστελλεται καὶ ὁ Πυργος κλίνει μρος την αντιθετη τοῦ ἡλιου πλευρα.

— Ἡ κλιοις αυτη, μαλιστα, ἐφθασε μια μέρα τοῦ περασμένου καλοκαιριοῦ σε 24 ὁλοκληρα ἑκατοστά.

— Σεις 15 Ὀκτωβριου 1930 ἡ Ἰταλία θὰ πανηγυρίσῃ κατ' ἀπόφασιν του κ. Μουσολινὶ ἐν τῇ δισχιλιετηρίδι τοῦ Βιργιλιου.

— Ὁ πανηγυρισμος θα εἶνε ζωηροτερος στὴ Μαντουα που γεννήθηκε ὁ ποιητης τῆς Αἰνειαδος καὶ στη Νεαπολι ὅπου βρισκεται ὁ ὑποστατος ταφος του.

— Σ.ὴν Μαντουα θα στηθῇ πρὸς τιμὴν τοῦ Βιργιλίου ἕνα ἐθνικὸν μνημεῖον.

— Στὴ Ρωμη, ἐπὶ τελους ὁ Δημαρχὸς της κ. Τσερμονεζι ἀπεφάσισε νὰ κατασκευαση ἕνα καινουργιο παρκο που θα ὀνομασθῇ «Παρκο τοῦ Βιργιλιου» καὶ στη μεση του θα στηθῇ ἕνας ἀναμνηστικος ὀβελισκος.

ὅτι εἶχε κάνει ἕνα φριχτὸ ἔγκλημα, ἔμενε ἀκίνητος στὴ θέση του, ὁ φυρωρος ἄνοιξε κιόλας τὴν πόρτα καὶ πρόβαλε ἔξω

Μόλις εἶδε τὴν μικρὴ μοδιστρα ξαπλωμένη κάτω ἔσκυψε κοντά της, ἔβαλε τὸ χέρι του στὸ στῆθος της, κούνησε λυπημένα το κεφάλι του καὶ εἶπε στον Παβέν:

— Ἀ τὴν κακόμοιρη τὴν κοπέλλα, κύρ λοχία! Νόμισα πώς πέθανε ὁ ἀγαπημένος της; κι' αὐτο ἦταν ἕνα πολὺ δυνατὸ πλῆγμα γιὰ τὴν μικρὴ της εὐαίσθητη καρδιά... Το δεύτερο χτύπημά σου τὴν ἄφηκε στὸν τόπο!...

Κάρολος Φολεῦ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟΝ ΤΥΠΟΝ

Νεκροθάφτης μαγος καὶ γιατρὸς

Σὲ κάποιο προάστειο τῆς Νεαπόλεως ἐσημειώθη πρὸ μηνὸς ἕνας παραξενος καὶ μακάβριος τρόπος θεραπειας. Ἕνα μικρο κοριτσακι εἶχε δαγκωτήσει ἀπο γαστρίτιδα. Ἡ θεια του Μαρια Κοτζολίνο διηγεῖται μια μερα σὲ μερικες φιλες της ὅτι οἱ γιατροι δεν μπορουσαν ... θεραπεύσουν. Ἡ φιλες της τοτε τὴν συνεβούλευσαν νὰ ἀποτανθῇ στον νεκροθαφτη Σαλβατορε Τεοτι καὶ τὴν ἐβεβαιωσαν ὅτι, ἀσφαλῶς ἐκεῖνος, θὰ ἐθεραπευε τελειως τὴν μικρὴ. Ἡ κυρια Κοτζολίνο ἐπῆγε πραγματι τὴν ἀνηψιά της στον νεκροθαφτη. Ἐκεῖνος τοτε ὡδηγησε το κοριτσάκι μεσα στο νεκροταφειο ψαλλοντας μερικοὺς ἀκατανοητους ψαλμους. Ἔπειτα ἄνοιξε ἕνα τάφο στον ὁλοιον ἦταν θαμενο κάποιο ἀγοράκι δυο ἐτων, ποὺ εἶχε πεθανει τὸν περασμενο Αὔγουστο, καὶ ἔβαλε τὸ κοριτσακι νὰ ἀπλωθῇ ἐπανω στο ἀποσυνθεθειμενο πτωμα του, ἐνῶ συγχρονως αὐτος ἐξακολουθουσε νὰ ψαλῃ διαφόρους παραξένους καὶ ἀκατανοητους ψαλμους. Ὅταν τελειωσε τὴ μακάβριο αὐτὴ τελετουργία παρεδωσε τὴν μικρὴ στὴ θεια της καὶ πῆρε γιὰ ἀμοιβή του δεκα λιρετες. Την ἄλλη μερα το κοριτσακι ἦταν ἐντελῶς καλα. Το πραγμα ἔφθασε προ ἡμερῶν στα αὐτια τῆς ἀστυνομιας Νεαπολεως ἡ ὁποια συνελαβε τον μαγο νεκροθαφτη καὶ τον παρεπεμψε νὰ δικασθῇ ἐπὶ ἱεροσυλίᾳ καὶ μαγγανειᾳ, διοτι ἐξηκριβώθη ὅτι τον μακαβριο αὐτον τροπο θεραπειας εἶχε ἐφαρμοσει σε πολλες καὶ διάφορες ἀρρωστειες.

***

Νεκραναστάσεις

Εἰς τὸ Δημοτικὸ Νοσοκομείο τῆς Στοκχόλμης ἔγιναν τελευταίως δυο νεκραναστασεις. Ὁ χειρουργος τοῦ νοσοκομειου ἐφηρμοσε ἕνα νεον συστημα ἐγχειρήσεως, εἰς δυο ἀνθρωπους οἱ ὁποιοι εἶχαν πάθει ἀποπληξια καὶ οἱ ὁποιοι ἐθεωρουντο πλεον νεκροι. Ἄνοιξε δηλαδὴ τὴν πνευμονικὴ ἀρτηρια καὶ ἔβγαλε μεγαλους θρομβους αἵματος οἱ ὁλοιοι ἀκριβῶς εἶχαν προκαλεσει τὴν ἀποπληξια.

Ὑπολογιζεται ὅτι μυριαδες ἀνθρωπων ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτατων χρονων που πεθαναν ἀπὸ ἀποπληξια θὰ μπορουσαν καλλιστα νὰ σωσουν εαν εἶχε ἐφαρμοσθῇ καὶ ο αὐτους το νεο σύστημα ἐγχειρησεως, οπως ἐσωθησαν οἱ δυο τυχεροι του νοσοκομείου τῆς Στοκχόλμης οἱ ὁποιοι ἤδη βρισκονται ἐκτος κινδυνου, καὶ οἱ ὁποιοι χωρις την σωματουργο ἐγχειρησι θὰ εἶχαν ἤδη ταφῇ ὡς πεθαμενοι.

Τὴ νεα αὐτὴ μεθοδο ἐγχειρησεως την ἐπενοησε προ ἐτων ὁ γερμανος χειρουργος Τρεντελεμπουργ, ἀλλα ὅλες ἡ ἐγχειρησεις που ἔκανε μεχρι σημερα ἀπετυχαν. Μονον μια φορα κατωρθωσε νὰ βγαλῃ ἀπο την πνευμονικὴ ἀρτηρια ἑνος νεκροῦ ἕνα θρομβο αἵματος μηκους ἑνος δεκαμετρου καὶ νὰ τον ἐπαναφερῃ στην ζωὴ ἀλλα μονο για λιγες ὧρες.

Ἡ πνευμονικὴ ἀρτηρια εἶνε ἕνας μεγαλος σωλην που ξεκινα ἀπ ἀριστερας ἀπο την καρδια καὶ μεταφερει το αἷμα στους πνευμονας. Πολλες φορες συμβαινει νὰ φτασῃ ἕως ἐκεῖ κανενα μικρο ξενο σωμα ὁ ὁποῖος σιγα-σιγα συγκεντρωνει γυρω του αἷμα καὶ το ἀφομοιωνει. Ἔτσι σχηματιζεται ἕνα ἐμβολο το ὁποιο φραζει τὴν διαβασι του αἵματος καὶ προκαλεῖ την ἀποπληξια, σιγὴν ὁποια ὀφειλονται κατὰ μεγιστον μερος ὅλοι οἱ αἰφνιδιοι θανατοι, οἱ ὁποῖοι ἐφεξῆς θὰ προλαμβανονται χαρις στὴ συστηρια αὐτὴν μεθοδο, ἐγχειρησεως.

***

Αἱ ἄβυσσοι τῆς θαλασσης

Πρὸ ὀλιγου ἀκόμη καιρου, ὡς βαθυτερα ἀπο ὅλες εἰς θαλασσες της γῆς, ἐθεωρεῖτο ἡ λεγομενη «ἄβυσσος Ἀντ» των Φιλιππινων νησων ἡ ὁποια ἔχει βάθος 9.788 μετρα. Τελευταιως ὅμως το γερμανικον καταδρομικον «Ἔμντεν» ἀνεκοίνωσε ὅτι μεταξὺ τοῦ Μακασσαρ καὶ τοῦ Ναγκαζάκ της Ἰαπωνίας ἐρευνωμενος ἕνα μέρος της θαλασσης τὸ ὁποῖον ἔχει βάθος 10.430 μέτρα, το ἀνώτερο δηλαδὴ βάθος ἀπο ὅλες τις θαλασσες. Ἄλλες μεγαλες θαλασσες ἄβυσσοι εἶνε ἡ «ἄβυσσος τῆς Μαριαννας» στὸν Εἰρηνικὸ που ἔχει βάθος 9.636 μ. ἡ τοῦ Κερναντὲκ τῆς Νέας Ζηλανδίας βάθους 9427 καὶ ἡ ἄβυσσος Τογκα εἰς τὸν Ἰνδικὸ ὠκεανὸ βάθους 9.184 μετρων.